

Kovács István

Nyelvoltage

Zöld csillaggá robbant iringó
ördögszekérként görög a forró szélben.
A homokpuszták visszhangjaitól
a tüskéire szúrt sóhaj egy lehet
a füstjelekkel érzékelt zenével.

Hol fürtökben érlelődik a szó
az őszi hallgatás napsugarától,
kering veled a függőbeszéd
s a körhintával szárnyaló lovak
megvadulnak a rendhagyó ragozástól.

A nyelv! A nyelv! Ha olyan volna,
mint a viszonzatlan első szerelem.
Csalódást talán nem okozna,
hogy már igekötőig ér a züllés,
a szógyökök is értelmetlenek,
félrevezet a névmás,
hiteltelenek a kérdőjelek,
megbízhatatlanok a vesszők,
a főmondat meg mellékes lehet.
Csak a számok maradjanak épek,
hogy e fonákjára fordított világban,
ha megéred,
visszaszámolhass a végtelentől,
míg anyanyelvedben az első szót,
és azon túl a sírást el nem éred.

Álom

Az álom – a nappal kísértete.
A kísértethajó szellemképe,
mely széttöredezik
a ránc fesztített víz tükrében.
Tükör, amelynek foncsora mögül
el-elmerülő arcunkat fürkésszük,
mit összekarcoltak a ráncok
nyers révületünkkel,
hogy önmagunk holt sámánja legyünk
a fehérén szikrázó végtelenben
füstté vált hitünkkel.

